

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 13 mai 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, declarat de avocatul Boris Druță, în privința inculpatului

*Trubca Vasile XXXXXXXXX, născut la
xx xxxxxxxxxxx xxx, originar și locuitor al s. XXXXXXXA, r-
nul XXXXXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 01.04.2015 – 13.05.2016,
instanța de apel: 16.06.2016 – 14.02.2017,
instanța de recurs: 25.04.2017 – 31.05.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 13 mai 2016, Trubca Vasile a fost condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Schimbător C. prejudiciul moral în mărime de 1000 lei.

Prin aceeași sentință au fost condamnați și Ciumacenco Petru, Paraschiv Vasile, Botea Ion și Timoș Alexandru, dar în privința lor hotărârile judecătorești nu se contestă.

De la inculpații Trubca V., Timoș A., Botea I., Paraschiv V. și Ciumacenco P. s-a încasat, în mod solidar, în beneficiul lui Schimbător C. prejudiciul material în sumă de 1493,4 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 19 iulie 2017, aproximativ orele 21.30, inculpatul Trubca Vasile, împreună și de comun acord cu inculpații Timoș A., Botea I., Paraschiv V. și Ciumacenco P., aflându-se într-un loc public din s. Căpriană, r-nul Strășeni, și anume în strada din apropierea gospodăriei lui

Schimbător C., având scopul săvârșirii unui act de huliganism, toți împreună, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, în prezența mai multor persoane, fără nici un motiv, manifestând o obrăznicie deosebită și demonstrând o lipsă de respect față de cei prezenți, au inițiat o ceartă cu Schimbător C. în timpul căreia, în prezența mai multor persoane, în vederea realizării acțiunilor ilegale, în timp ce rosteau diferite cuvinte necenzurate, inițial Ciumacenco P. intenționat i-a aplicat lui Schimbător C. multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului, în rezultatul cărora acesta a căzut jos la pământ, după care, în vederea continuării acțiunilor lor huliganice și violente, toți împreună, intenționat, i-au aplicat lui Schimbător C. multiple lovituri cu picioarele peste diferite regiuni ale corpului.

În rezultatul acțiunilor huliganice și a loviturilor aplicate de inculpați, lui Schimbător C. i-au fost cauzate vătămări corporale sub formă de plagă contuză supra orbitală pe dreapta, leziuni corporale care potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 175 finisat la 26.11.2014 se califică ca vătămări corporale ușoare.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina.

Însă, vinovăția acestuia a fost dovedită prin probele administrate și i-a încadrat acțiunile în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal ca huliganism, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, săvârșită de mai multe persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul se caracterizează satisfăcător, anterior nu a fost judecat, cu partea vătămată nu s-a împăcat, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante și atenuante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă.

Totodată, instanța a conchis asupra necesității admiterii parțiale a acțiunii civile, urmând a încasa în mod solidar de la toți inculpații în favoarea părții vătămate 1493,40 lei prejudiciu material, adică în cuantumul confirmat prin bonurile de plată anexate la dosar.

Prejudiciul moral urmează a fi încasat într-o sumă mai mică decât cea solicitată, și anume de câte 1000 lei de la fiecare inculpat, deoarece partea vătămată a avut un rol provocator la declanșarea acțiunilor huliganice din partea inculpaților.

3. Avocatul Sergiu Brînză a declarat apel în numele părții vătămate, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă total acțiunea civilă.

Apelantul a invocat, că sentința instanței de fond este una ilegală, neîntemeiată și pasibilă casării, atât în latura civilă cât și în cea penală.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, apelul a fost admis, casată sentința în latura civilă și pronunțată o nouă hotărâre.

De la inculpatul Trubca Vasile s-a încasat în beneficiul părții vătămate prejudiciul moral în cuantum de 10.000 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că inculpatul a susținut în ședința instanței de apel declarațiile date anterior, concretizând că nu recunoaște vina, dar susține sentința instanței de fond.

Partea vătămată Schimbător C., în ședința instanței de apel, a susținut declarațiile date anterior, a susținut apelul declarat în numele său, solicitând admiterea lui.

Totodată, instanța de fond a stabilit temeinic situația de fapt, iar încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului a fost una corectă, astfel că fapta lui întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Prin acțiunea înaintată, partea civilă a solicitat încasarea în mod solidar din contul inculpaților a sumei de 1493,40 lei cu titlu de prejudiciu material și de 75.000 lei cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de judecată.

Potrivit art. 1422, 1423 Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral, adică suferințe psihice prin faptele infracționale ale unei persoane, judecata poate obliga vinovatul să repare prejudiciul prin echivalent bănesc. Mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Partea vătămată, fără îndoială a suferit de pe urma acțiunilor comise de inculpați, însă suma de 75.000 lei solicitată de către aceasta este una prea mare, care vine în contradicție cu prevederile art. 41 CEDO, potrivit căreia suma pretinsă nu trebuie să fie exorbitantă și să nu tindă la o îmbogățire fără temeii.

Astfel, la aprecierea cuantumului prejudiciului moral, instanța de apel a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, de caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate părții vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, concluzionând că suma de 50.000 lei, adică câte 10.000 lei de la fiecare inculpat va avea efect compensatoriu pentru partea vătămată.

5. Avocatul Boris Druță, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea *sentinței instanței de fond* și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care de la inculpat să fie încasat *un prejudiciu minimal, reieșind din situația lui materială*.

Recurentul a invocat că *inculpatul a recunoscut total vina, a favorizat la descoperirea infracțiunii mărturisind detaliat despre cele întâmplare, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, în baza art. 364¹ Cod de procedură penală*.

O dată cu pronunțarea sentinței judecătorești Strășeni din 13.05.2016, inculpatul a achitat amenda de 5000 lei, demonstrând încă o dată că *a manifestat căință și onestitate față de cele întâmplare*.

Au fost prezentate probe că inculpatul nu este angajat în câmpul muncii, iar amenda achitată la 18.05.2016, este suficientă pentru atingerea scopului pedepsei, nefiind necesitate ca instanța de apel să aplice pedeapsa prin amenda de 10.000 lei.

Instanța a ignorat art. 6 pct.1 din CEDO, care prevede dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești, care enunță preeminența principiului

supremației dreptului ca element al statelor contractante ca unul din elementele fundamentale: procesul echitabil și admisibilitatea probelor, nefiind respectate cerințele art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală și art. 5, 13 CEDO, inculpatului fiindu-i stabilită o pedeapsă nerezonabilă și gravă care-i știrbește din interesele materiale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 p. 2, 6 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat pe art. 427 pct. 2), 6) Cod de procedură penală, avându-se în vedere probabil art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar, cum ar fi situațiile când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (pct. 5. din decizie).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 420 alin. (4), 427 alin. (2) Cod de procedură penală, nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora nu a fost folosită

calea de atac apelul. În recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că criticele asupra sentinței instanței de fond și solicitarea specificată în recursul ordinar privind: „...*casarea sentinței Judecătoriei Strășeni din 13.05.2016...*”, nu au fost invocate și în apel, nefiind în genere utilizată calea de atac a apelului de către apărare (*pct. 3.- 5. din decizie*).

Prin urmare, recursul ordinar în sensul vizat nu are niciun suport juridic, fiind neîntemeiat, astfel.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, se atestă că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluționarea acțiunii civile în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, corect ținând cont de prevederile art. 220 alin. (3), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, 1422 alin. (1) și 1423 Cod civil, conform căror hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil. O dată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc. Mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale deliberând asupra mărimii compensației pentru prejudiciul moral cauzat prin infracțiune.

Or, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura civilă.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa

convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura civilă, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Boris Druță, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, în privința inculpatului Trubca Vasile XXXXXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 iunie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco